

да плачите; причината на вашата скърбъ, която е вамъ непозната, за Ментора е явна: въ този случай природата е която говори и са чува, тя е която покъртя сърцето ви. Незвѣстниятъ онзи мъжъ който толкози покърти вашето съчувствие е великыйтъ Одиссей: сичко що ви разказа за него, подъ името на Клеомена, онзи феакійскый старецъ е само една хитра басня за да скрие повѣрно завръщаньето на баща ви въ неговото царство. Отъ тукъ той отиде направо въ Итака; той е вече близо до пристанището и вижда найподиръ тѣзи мѣста толкози време желанны. Вашитъ очи го видѣхъ, както ви са предсказа едно време (а), но безъ да го познайтъ: подиръ малко ще го видите, ще го познаете и ще вы познае; но за сега боговетъ не могатъ да ви допуснѣтъ да са познаете съ него вѣнъ отъ Итака. Неговото сърце не е было помалко отъ твоето покъртено, но той е много благоразуменъ и не са открыва на никой смъртенъ въ едно мѣсто дѣто бы са изложилъ на предателството и на поруганіята на искателитъ на Пенелопа. Одиссей баща ви е наймъдрыйтъ отъ сичкитъ человекы; сърцето му прилича на дълбокъ кладянецъ, отъ който никой не може да извади тайната му. Той обича истинната; и никога не произнося нѣщо докачително противъ нея, но той не я казва освѣнъ когато е нужно; и мъдростята държи устата му като съ печать затворены за сѣка безполезна дума. Колко бѣ смутенъ той като ви говоряше! Колко усилия той направи за да не са открие! Каквы мъжы той претърпѣ за да не ви са открие! Ето кое го правяше умысленъ и печаленъ.

Въ този разговоръ, Телемахъ, смутенъ и нажеленъ, не можаше да спре съзвѣтъ си. Много време не можаше да отговори нищо отъ хлцаніята си; найподиръ той извика: „Увы! любезный ми Менторе, азъ осѣщахъ нѣщо което ма привличаше къмъ тогози незвѣстный человекъ, и което размъти сичката ми утроба. Но защо вѣнъ не ми обадохте преди неговото тръгванье че той е Одиссеей, като сте го познавали? Защо го оставихте да тръгне, безъ да му говорите и безъ да покажете

(а) Той бѣ му предсказала Калипса. Виждте Кн. VI стр. 113.